

[Statsministeren]

så de øvrige medlemslande – og hvordan skulle vi dog kunne bebrejde dem det? – at tidspunktet er nået, hvor der ikke kan og ikke skal forhandles mere.

Alle steder har vi mødt den samme holdning: der er tale om en pakke. Den kan ikke længere brydes op. Danmark må derfor tage stilling til forhandlingsresultatet, til pakken, som en helhed, og det er ikke så sært, for vi må jo nødvendigvis i alle 12 lande til sidst vedtage de samme identiske tekster; ellers foreligger der jo slet ikke noget, som kan komme til at virke.

Alle steder har vi mødt den samme fortolkning vedrørende Europa-Parlamentet: ingen nye beføjelser, kun rådgivende funktioner. Alle steder har vi fået bekræftet, at regeringens fortolkning vedrørende arbejdsmiljø og miljøbeskyttelse er korrekt og endda velunderet.

Det er også kommet til udtryk, at et nej til EF-reformen, til hele forhandlingsresultatet, vil skubbe Danmark ud af det nuværende samarbejde og uundgåeligt placere os i en politisk og økonomisk isolation med en række dybtgående omkostninger for det danske samfund til følge. En sådan russisk roulette med det danske samfund og den enkelte danskers økonomiske sikkerhed som indsats er regeringen ikke indstillet på at medvirke til.

Regeringen ønsker, at Danmark er med i det vesteuropæiske samarbejde, og vi ønsker også, at Danmark selv skal være med til at sætte sit præg på den kommende udvikling som – med eller uden os – kommer til at foregå i Vesteuropa i de kommende år. Det bør ikke være Danmarks politik at stoppe eller blokere for denne udvikling eller at starte en bevægelse, der uundgåeligt vil føre til, at Danmark før eller siden står uden for EF uden nogen udsigt til et tilfredsstillende alternativ, for det foreligger jo simpelt hen ikke.

Det er langt vanskeligere at overskue virkningerne af et nej end af et ja. Det tror jeg ikke nogen vil bestride. Et ja betyder tryk, sikkerhed og stabilitet, vi ved, hvor vi er, men et nej betyder uoverskuelige konsekvenser, både politisk og økonomisk, og det er ganske klart for os alle i dette øjeblik, at de øvrige lande ikke uden videre vil acceptere – hvordan skulle de dog det? – at EF-reformen skal opgives i tilfælde af et dansk nej. De vil finde andre muligheder for at gå

videre, og så kommer vi ikke med, så får vi ikke nogen indflydelse.

Som jeg meddelte under forespørgselsdebatten den 21. januar 1986, kan regeringen ikke tage til efterretning, at Danmark kastes ud i en sådan politisk, økonomisk og samfundsmæssig krise, uden at befolkningen får lejlighed til at udtale sig. Regeringen vil derfor nu fremsætte et forslag til lov om afholdelse af en vejledende folkeafstemning.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Denne EF-reform – EF-pakken – som ligger på bordet efter afslutning af forhandlingerne i regeringskonferencen om EFs fremtid, er dobbelt tilfredsstillende for Danmark.

For det første sker der en udvikling i EF-samarbejdet netop i den retning og på den måde, som Danmark igennem flere år har gjort sig til talsmand for. Mulighederne for at omskabe EF til et stort fælles marked forbedres. Der bliver lettere adgang til at lave ensartede tekniske forskrifter m.v. for hele EF-området. Det vil give et bedre grundlag for produktion, vækst og beskæftigelse i EF-området og have en positiv afsmitningseffekt på den økonomiske udvikling i Danmark.

I de tilfælde, hvor de ensartede tekniske forskrifter ikke på tilfredsstillende vis sikrer hensyn vedrørende sundhed, arbejdsmiljø og det ydre miljø, kan et medlemsland indføre nationale bestemmelser med disse formål for øje.

Traktaten bliver udbygget med nye afsnit, som bl.a. omfatter forskning og teknologi, arbejdsmiljø og miljøbeskyttelse. Derved bliver der mulighed for at give EF-samarbejdet på disse områder et skub fremad. Disse emner får nu deres egne afsnit i traktaten, hvilket både politisk og juridisk ændrer strukturen i samarbejdet til fordel for netop de synspunkter, Danmark igennem en årrække har kæmpet for.

For det andet fastholdes EF-institutionerne i deres nuværende skikkelse. Den indbyrdes opgavefordeling ændres ikke. Andre medlemslande havde ønsket en ændring af opgavefordelingen, som gav Europa-Parlamentet nye magtbeføjelser, men på dette punkt har Danmark forhindret en udvikling, som ville være i modstrid med grundlæggende danske synspunkter.